Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΓ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὸ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ον — Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἰουλίου 1901 — Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 27

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

ΑΓΙΟΣ ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

—Ἤμουν μὲ τὴν μητέρα μου εἰς τὰς Ἀποικίας, ἐξηκολούθησεν ὁ Παῦλος καὶ ἐν ᾧ ἐπεστρέφαμεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐναυαγήσαμεν. Ἡ μητέρα μου ἐπνίγη... Ἐγώ... ἠμπόρεσα νὰ σωθῶ, καὶ ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγα χρόνια, ἐπέστρεψα εἰς τὴν Βρετάνην, ὁ πατέρας μου εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Νάντην καὶ κανεὶς δὲν ἤξευρε τὶ ἀπέγινε.

Προφανῶς, εἰς τὴν ζωὴν τοῦ παιδίου τούτου ὑπῆρχε κάποιον μυστήριον, τὸ ὁποῖον ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ εἶχεν ἤδη προαισθανθῆ· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἀπέκειτο εἰς αὐτὸν νὰ το ἐξιχνιάσῃ, ἐτήρησεν ἕως τώρα ἄκραν ἐπιφυλακτικότητα. Τὸ βέβαιον ἦτο, ὅτι ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ εἶχεν ἤδη ἀπέλθῃ ἐκ τῆς πατρίδος του, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐπέστρεψεν ὁ υἱός του, καὶ ὅτι ὁ λοχίας Μαρσιάλης, συγγενὴς ἢ μή, ἠγνόει ἀπολύτως ποῦ μετέβη.

— Ἐν τούτοις, εἶπεν ὁ κ. Μιραμπάλ, ἔχεις, παιδί μου, ἀπυδείξεις λόγους νὰ πιστεύῃς ὅτι ὁ πατέρας σου ἦλθεν εἰς Ἅγιον Φερνάνδον;

— Περὶ αὐτοῦ εἶμαι βεβαιότατος.

— Πόθεν;

— Ἀπὸ μίαν ἐπιστολήν, γραμμένην καὶ ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν πατέρα μου, καὶ σταλεῖσαν ἐξ Ἁγίου Φερνάνδου πρὸς ἕνα φίλον του, τῷ 1879.

— Περίεργον!.. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἄλλη κωμόπολις μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὴν Βενεζουέλαν... ὁ Ἅγιος Φερνάνδος τοῦ Ἀπούρη...

— Ὄχι· ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον τοῦ Ἀταβάπου καὶ εἶχε τὴν σφραγῖδα τοῦ ταχυδρομείου σας μὲ χρονολογίαν 12 Ἀπριλίου 1879.

—Μὰ τότε, παιδί μου, διατί δὲν ἔθεσες ἀμέσως εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν σου;

— Διότι... ὁ θεῖός μου καὶ ἐγώ... μόλις πρὸ τριῶν μηνῶν ἐλάβαμεν γνῶσιν αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς. Ὁ φίλος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπηυθύνετο, δὲν ἠμποροῦσε νὰ την ἀνακοινώσῃ εἰς κανένα, καὶ μόνον μετὰ τὸν θάνατόν του μᾶς την ἔστειλεν ἡ οἰκογένειά του... Ὤ, ἂν δὲν ἔλειπα μακρὰν ὅταν ὁ πατέρας μου ἔφυγε... βέβαια δὲν θὰ το ἔκαμνε.

Ὁ κ. Μιραμπάλ, πολὺ συγκεκινημένος, ἔσυρε τὸν Παῦλον καὶ τον ἠσπάσθη μετὰ στοργῆς. Τί ἠμποροῦσεν ἀρά γε νὰ κάμῃ ὑπὲρ τοῦ παιδίου τούτου; ἠρώτα ἑαυτόν. Ἦτο γεγονὸς ἀναντίρρητον ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἦλθεν εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, καὶ ὅμως αὐτὸς δὲν ἐνεθυμεῖτο τίποτε... ἀπολύτως τίποτε...

— Καὶ εἶμαι βεβαιότατος ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εὑρισκόμην εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, εἶπε πρὸς τὸν Παῦλον.

— Μὰ πῶς συμβαίνει αὐτό; ἀνέκραξε τὸ παιδίον... ὁ πατέρας μου ἐπέρασεν ἀπὸ ἐδῶ... θὰ ἔμεινε βέβαια ὀλίγον καιρόν... καὶ νὰ μὴν ἀφίσῃ κανὲν ἴχνος τῆς διαβάσεώς του;..

Καὶ ἐξερράγη εἰς λυγμούς, ὡς ἂν ἀφίπτατο καὶ ἡ τελευταία του ἐλπίς...

— Μὴν ἀπελπίζεσαι... Παῦλε! εἶπε τότε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ, ἀδυνατῶν καὶ αὐτὸς νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν ου. Ὁ συνταγματάρχης Κερμὼρ ἠμπορεῖ

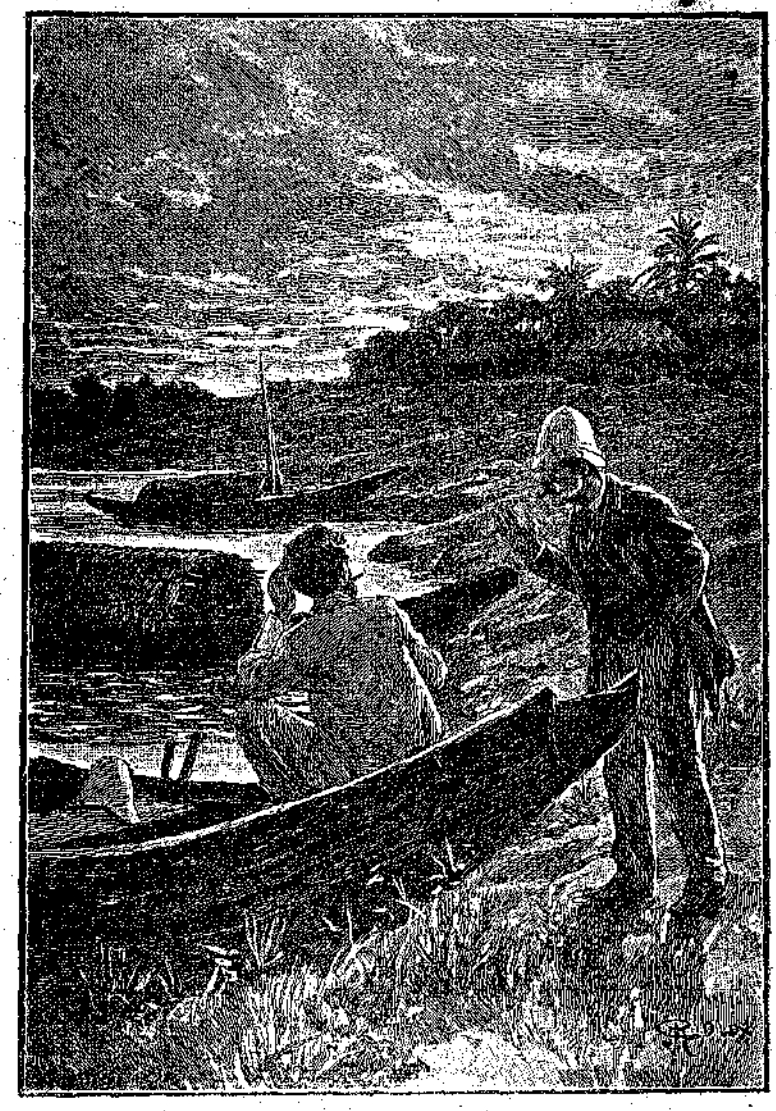

«Κύριε Ἑλλώκ, ἐψιθύρισε, ἤθελα νὰ σας πῶ δύο λόγια.» (Σελ. 215, στ. α'.)

νὰ ἤλθεν εἰς Ἅγιον Φερνάνδον, χωρὶς νὰ ἔλαβε γνῶσιν ὁ κ. Μιραμπάλ... Ἄλλοι πιθανὸν νὰ τὸν ἐγνώρισαν... θὰ ἐξετάσωμεν... θὰ ἐρωτήσωμεν... θὰ μάθωμεν... Σοῦ ἐπαναλαμβάνω... Παῦλε ... ὅτι δὲν πρέπει νὰ πελπίζεσαι.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐσιώπα, προσβλέπων τὸν ἀνεψιόν του, ὡς νὰ τῷ ἔλεγε: «Τὰ βλέπεις; Καλά σου ἔλεγα ἐγώ, πρὶν ξεκινήσωμεν, ὅτι δὲν θὰ κάμωμεν τίποτε!»

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης, σοῦ λέγω ὅτι δὲν πρέπει νὰ πελπίζεσαι, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ κ. Μιραμπάλ. Θὰ ἐξετάσω κ' ἐγώ ... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! ὅτι ἦλθεν ἐδῶ ὁ πατέρας σου, δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία ... Ἀλλ' ἐταξείδευεν ἄρά γε μὲ τὸ ὄνομά του; ὡς συνταγματάρχης Κερμώρ; ...

Ναί· ὑπῆρχεν ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, μολονότι δὲν ἐξηγεῖτο διατὶ ὁ συνταγματάρχης θὰ ἔκρυπτε τὸνομά του καὶ τὸν βαθμόν του.

Ἐκτὸς ἂν ὁ κ. Κερμώρ, παρετήρησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ, ἠθέλησε νὰ κρύψῃ τὴν ἔλευσίν του εἰς Ἅγιον Φερνάνδον.

— Διὰ ποῖον σκοπόν; ἠρώτησεν ὁ κ. Μιραμπάλ.

— Ὁ πατέρας μου ὑπέστη μεγάλα δυστυχήματα, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, τοῦ ὁποίου ἡ καρδία ἔπαλλε σφοδρῶς. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητέρας μου, ἐνόμισεν ὅτι ἔμεινεν εἰς τὸν κόσμον ὁλομόναχος...

— Μὰ δὲν εἶχεν ἐσέ;

— Κ' ἐμέ ἐπίσης μ' ἐνόμιζε πεθαμένον, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, ἐν ᾧ ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἐμουρμούριζεν εἰς τὴν γωνίαν του.

Ἦτο φανερὸν ὅτι ἡ ἀνάκρισις αὐτὴ δὲν τῷ ἤρεσε κατ' οὐδένα τρόπον. Ἐφοβεῖτο μὴ διαφωτισθοῦν μερικὰ σημεῖα ἐκ τῆς ζωῆς τοῦ λεγομένου ἀνεψιοῦ του, τὰ ὁποῖα ἤθελε πάντοτε νὰ κρατῇ εἰς τὸ σκότος ...

Οὔτε ὁ κ. Μιραμπάλ, οὔτε ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐπέμειναν. Ὁπωσδήποτε, ἀφ' οὗ ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ, κατόπι τόσων θλίψεων, ἀνεχώρησε κρυφίως, δὲν ἦτο ὅλως ἀπίθανον νὰ ἤλλαξε καὶ τὸ ὄνομά του, διὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθῇ ποτὲ τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε καταφύγει ἡ συντετριμμένη ἐκείνη ὕπαρξις ...

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Παῦλος ἀπεχαιρέτησαν τὸν κ. Μιραμπὰλ καὶ ἀπῆλθον περίλυποι καὶ οἱ δύο.

Τὴν ἐπαύριον, τῇ συστάσει τοῦ κ. Μιγκέλ, ὁ Παῦλος ἔλαβε συνέντευξιν μὲ τὸν διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου.

Ἡ Ἐξοχότης του δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τίποτε σχετικὸν πρὸς τὸν πατέρα του. Ἄλλως τε μόλις πρὸ πενταετίας εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν κωμόπολιν. Ὑπεσχέθη ὅμως ὅτι εὐχαρίστως θὰ συνεργάζετο μετὰ τοῦ κ. Μιραμπὰλ εἰς τὴν ἔρευναν, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε νὰ κάμῃ ὁ ὑποχρεωτικὸς γέρων.

Καὶ ἡ δευτέρα ἡμέρα παρῆλθε, χωρὶς νὰ προχωρήσῃ τὸ ζήτημα οὔτε κατὰ ἓν βῆμα. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν το ἐχώνευε... Νὰ ἔλθῃ, τόσῳ μακρυά, νὰ διατρέξῃ τόσους κινδύνους, ἔτσι ἐ-τὰ χαμένα!! Διατί νὰ δείξῃ τόσον ἀσθενῆ χαρακτῆρα καὶ νὰ παρασυρθῇ εἰς τοιοῦτον ταξείδιον;! Ὁπωσδήποτε ἐφυλάχθη νὰ μὴ παραπονεθῇ σήμερον ἐνώπιον τοῦ Παύλου, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν λύπην του, ἀφ' οὗ τὸν ἔβλεπε τόσον καταβεβλημένον, τόσον δυστυχῆ...

Καὶ ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐπεχείρησε νὰ συλλέξῃ πληροφορίας, ἀλλὰ τὰ διαβήματά του ἀπέβησαν ἄγονα. Καὶ τότε, ἐπιστρέψας εἰς τὴν Μορίσκην, παρεδόθη εἰς μελαγχολίαν τόσον βαθεῖαν, ὥστε ὁ Γερμανὸς Πατὲρ ἤρχισε νὰ φοβῆται. Ὁ φίλος του, ὁ τόσον φαιδρός, ὁμιλητικός, διαχυτικός, μόλις ἀπεκρίνετο τώρα εἰς τὰς ἐρωτήσεις του.

— Μὰ τί ἔχεις; τὸν ἠρώτα.

— Τίποτε.

— Τίποτε! Αὐτὸ καμμιὰ φορὰ τὰ λέγει ὅλα... Ὁμολογῶ ὅτι ἡ θέσις τοῦ καϊμένου τοῦ παιδιοῦ εἶνε πολὺ λυπηρά... Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σε κάμνῃ νὰ παραμελῆς καὶ τὴν ἀποστολήν σου.

— Τὴν ἀποστολήν μου!

— Φυσικά. Ἐκτὸς ἂν νομίζῃς, ὅτι ὁ κύριος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας σ' ἔστειλεν εἰς τὸν Ὀρενόκον πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ!

— Καὶ γιατί ὄχι;

— Ἔλα, Ἰάκωβε, ἂς ὁμιλήσωμεν σοβαρά... Ηὐτύχησες νὰ σώσῃς τὸν υἱὸν τοῦ συνταγματάρχου...

— Τὸν υἱόν!.. ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ. Τὸν υἱόν!.. Ἄ, Γερμανέ, καλλίτερα νὰ μή τον ἔσωζα, ἂν πρόκειται νὰ μὴν εὕρῃ τὸν πατέρα του!..

— Δὲν σ' ἐννοῶ, Ἰάκωβε.

— Διότι ὑπάρχουν πράγματα ποὺ δὲν τα ἐννοεῖς... ποῦ δὲν εἰμπορεῖς νὰ τα ἐνοήσῃς.

— Εὐχαριστῶ!

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ὁ Παῦλος καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης μετέβησαν εἰς τοῦ κυρίου Μιραμπάλ, οὗτος, μετὰ τοῦ Ἰακώβου Ἑλλώκ, ἡτοιμάζετο νὰ τους ἐπισκεφθῇ.

Ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν τῶν κατοίκων τοῦ Ἁγίου Φερνάνδου, προέκυπτεν ὅτι ἕνας ξένος, πρὸ δώδεκα ἐτῶν, εἶχε διαμείνῃ πραγματικῶς εἰς τὴν κωμόπολιν. Ἀλλ' ἦτο ἀρά γε Γάλλος; Κανεὶς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ το διαβεβαιώσῃ· ἄλλως τε ὁ ξένος εἶχε, καθὼς φαίνεται, σπουδαίους λόγους νὰ τηρῇ αὐστηρότατον ἀνωνυμον.

Εἰς τὴν σκοτεινὴν ὑπόθεσιν ἐρρίπτετο οὕτως ὀλίγον φῶς... Ὁ Παῦλος τοὐλάχιστον ἦτο βέβαιος ἐκ προαισθήματος, ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς ἦτο ὁ πατήρ του.

— Καὶ ὅταν αὐτὸς ὁ ταξειδιώτης ἔφυγεν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Φερνάνδον, ἠρώτησε τὸν κ. Μιραμπάλ, πρὸς ποῖον μέρος διηυθύνθη; Ἤξεύρετε;

— Ναί, παιδί μου... Διηυθύνθη πρὸς τὰς χώρας τοῦ Ἄνω Ὀρενόκου.

— Καὶ ἔκτοτε...καμμία εἴδησις;

— Ὄχι... κανεὶς δὲν ἠξεύρει τί ἀπέγινεν.

— Ἴσως θά το ἐμάνθανε κανείς, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλώκ, ἂν ἔκαμνεν ἐρεύνας εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

— Θὰ ἦτο πολὺ κινδυνώδης ἐπιχείρησις, παρετήρησεν ὁ κ. Μιραμπάλ· καὶ νὰ ἐκτεθῇ κανεὶς ἔτσι, χωρὶς νὰ εἶνε καὶ βέβαιος... ξεύρω κ' ἐγώ...

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐπεδοκίμασε διὰ νεύματος τὴν παρατήρησιν τοῦ κ. Μιραμπάλ.

Ὁ Παῦλος ἐσιώπα. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν στάσιν του, ἀπὸ τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του, ἀπὸ τὴν λάμψιν τῶν ὀφθαλμῶν του ἐφανερόνετο ἡ σταθερά του πρόθεσις νὰ μὴν ἀκούσῃ κανένα, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ταξείδιον, ὅσον κινδυνῶδες καὶ ἂν θὰ ἦτο, νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὰ σχέδιά του, νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Μιραμπάλ, εἶπε μετ' ὀλίγον· σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς, κύριε Ἑλλώκ, δι' ὅσα ἐκάματε... Ἕνας ξένος ἦτο ἐδῶ καθ' ἣν ἐποχήν, εὑρίσκετο ὁ πατήρ μου... Ὁ ξένος αὐτός, ὁ ὁποῖος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἦτο ὁ συνταγματάρχης Κερμώρ, ἔφυγε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν Ἄνω Ὀρενόκον. Λοιπόν, ἐκεῖ θὰ ὑπάγω!

— Παῦλε!.. Παῦλε!.. ἀνέκραξεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ὁρμῶν πρὸς τὸν ἀνεψιόν του.

— Θὰ ὑπάγω! ἐπανέλαβεν ὁ Παῦλος, μὲ τόνον μαρτυροῦντα ἀπόφασιν ἀκράδαντον.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν γέροντα:

— Ὑπάρχουν, κύριε Μιραμπάλ, εἰς τὸν Ἄνω Ὀρενόκον τίποτε χωρία, ὅπου νὰ ἠμπορέσω νὰ ὑπάγω καὶ νὰ ζητήσω πληροφορίας;

— Πολλά... ἡ Γουασαπάνα... ἡ Ἐσμεράλδα... καὶ ἄλλα ἀκόμη. Νομίζω ὅμως, ἀγαπητό μου παιδί, ὅτι τὰ ἴχνη τοῦ πατέρα σου θὰ τα εὕρισκες καλλίτερα πέραν τῶν πηγῶν τοῦ ποταμοῦ... εἰς τὴν Μονὴν τῆς Σάντα-Ζουάνας

— Ἠκούσαμεν καὶ ἄλλοτε δι' αὐτὸν τὸν Ἱεραποστολικὸν Σταθμόν. Εἶνε νέος; ἠρώτησεν ὁ Ἑλλώκ.

— Ἱδρύθη πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἀπεκρίθη ὁ κ. Μιραμπάλ, καὶ ἤκουσα ὅτι εὐδοκιμεῖ.

— Εἶνε ἱσπανικὴ ἀποστολή;

— Ναί... τὴν διευθύνει ἕνας ἱεραπόστολος ἱσπανός, ὁ πάτερ-Ἐσπεράντης.

— Μόλις ἑτοιμασθοῦν τὰ τοῦ ταξειδίου, θἀναχωρήσωμεν διὰ τὴν Σάντα-Ζουάνα, ἐδήλωσεν ὁ Παῦλος.

— Ἀγαπητό μου παιδί, εἶπε τότε ὁ

γέρων, ὀφείλω νὰ σε προειδοποιήσω ὅτι τὸ ταξείδιον εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον... Δὲν εἶνε μόνον οἱ κόποι καὶ αἱ στερήσεις... εἶνε καὶ οἱ ἰνδοὶ λῃσταί, οἱ ἄγριοι καὶ σκληροὶ ἐκεῖνοι Κουίβοι, τοὺς ὁποίους ὁδηγεῖ τώρα ἕνας κατάδικος, δραπέτης τῆς Καϋέννης...

— Τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους διέτρεξεν ὁ πατέρας μου, δὲν θὰ διστάσω νὰ διατρέξω κ' ἐγώ, διὰ νὰ τον ἐπανεύρω!

Μὲ τὴν ἀπάντησιν αὐτήν, ἡ συνδιάλεξις ἐτελείωσεν. Ὁ λοχίας Μαρσιάλης, ἄπελπις, ἐπανῆλθε μετὰ τοῦ Παύλου εἰς τὴν Γαλλινέττταν. Ὅταν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ κ. Μιραμπάλ, οὗτος τῷ παρέστησεν εἰς ὁποίους καὶ ὁπόσους κινδύνους θὰ ἐξετίθετο ὁ υἱὸς τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ, ἔχων ὡς μόνον ὁδηγὸν τὸν γέροντα ἀπόμαχον.

— Ἂν ἔχετε ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ, προσέθεσε, προσπαθήσατε, κύριε Ἑλλώκ, νὰ τον ἀποτρέψετε... νὰ μὴ τον ἀφίσετε νὰ ὑπάγῃ...

— Εἶνε ἀδύνατον, κύριε Μιραμπάλ, ἀπεκρίθη ὁ Ἑλλώκ· τὸν γνωρίζω καλά... εἶνε ἀδύνατον!

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Μορίσκην εἴπερ ποτε περίφρονητις, καὶ δὲν ἀπήντησεν εἰς καμμίαν ἐρώτησιν τοῦ φίλου του. Ἴστατο ἀκίνητος, ἄφωνος, σκεπτικός, παρατηρῶν τὸν Βαλδὲζ καὶ τοὺς ναύτας του, οἱ ὁποῖοι προητοίμαζον ἀπέναντι τὴν Γαλλινέττταν διὰ τὸ μακρὸν ταξείδιον ... Προφανῶς τὴν διάνοιαν τοῦ νέου κατεῖχεν, ἐβασάνιζε κάποια ἰδέα ἐπίμονος.

Ἐβράδυασεν.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, ὁ Παῦλος ἠτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον.

— Καλὴ σπέρα σας, κύριε Ἑλλώκ, εἶπε.

— Καλὴ σπέρα... Παῦλε... ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ καὶ ἐσηκώθη ὡς νὰ ἤθελε νὰκολουθήσῃ τὸν νεαρόν του φίλον.

Ἀλλ' ὁ Παῦλος ἐξεκίνησε, χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλήν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη ὄπισθεν τῶν πρώτων οἰκίσκων τοῦ χωρίου.

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἔμεινεν εἰς τὴν ἀκτήν, τεταραγμένος, συλλογιζόμενος τὸ διάβημα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ κάμῃ... Τέλος, οἱ δισταγμοὶ ἐτελείωσαν καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὴν Μορίσκην.

— Κύριε Ἑλλώκ, ἐψιθύρισε, ἤθελα νὰ σας πῶ δύο λόγια.

Ὁ Ἑλλὼκ ἐξῆλθεν ἀμέσως καὶ τον ἐπλησίασε.

— Τί με θέλετε, λοχία; ἠρώτησεν.

— Ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ ὁμιλήσετε τοῦ ἀνεψιοῦ μου ... ποῦ ἴσως σᾶς ἀκούει καλλίτερα ... σᾶς ... καὶ νὰ τον πείσετε νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι...

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλὼκ ἐκύτταξε τὸν λοχίαν Μαρσιάλην κατὰ πρόσωπον. Ἔπειτα, μετά τινα δισταγμόν, ἀπεκρίθη:

— Δὲν θὰ κατορθώσω νὰ τον μεταπείσω... τὸ ἠξεύρετε καλά. Ἐγὼ ὅμως ἔκαμα μίαν ἀπόφασιν, καὶ ἂν την ἐγκρίνετε...

— Τί ἀπόφασιν;

— Νὰ συνοδεύσω τὸν Παῦλον...

— Σεῖς; ... νὰ συνοδεύσετε τὸν ἀνεψιόν μου;

— Μὰ δὲν εἶνε ἀνεψιός σας, λοχία!

— Πῶς; ... τὸν υἱὸν τοῦ συνταγματάρχου;...

— Δὲν εἶνε υἱός του, ἀλλὰ κόρη του! ... ἡ κόρη τοῦ συνταγματάρχου Κερμώρ!

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 208)

— Μὰ ποῦ νὰ πᾶτε, παιδιά μου, μ' αὐτὰ τὰ χιόνια!

— Ἀλλὰ μαμμά, ὁ μπάρμπα-Σταῦρος δὲν ἦλθεν οὔτε τὴν Κυριακή, κι' αὐτὸς ποτὲ δὲν ἔλειψε· δὲν ἐνθυμεῖσαι καὶ πρόπερυσι ποῦ ἔκαμε χιόνι, αὐτὸς ἦλθε· φοβούμεθα μὴν ἀρρώστησεν ὁ καϊμένος.

— Αὔριον λοιπόν, ἂν παύσῃ τὸ χιόνι, πιάνομε ἓν ἁμάξι καὶ πηγαίνομε μαζί.

Τὴν ἐπομένην αἱ νιφάδες εἶχον παύσῃ· ἀνάμεσα εἰς τὰ θολὰ τοῦ οὐρανοῦ σύννεφα, ὡς ἀπὸ πυκνῆς ὀθόνης ἐφαίνετο ὁ ἥλιος ἀνατέλλων μὲ δειλίαν, ἀλλ' ἀργότερα, προχωρῶν ὁλονέν, ἐγλύκανε τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ ἐχαιρέτισε μὲ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνάς του τὴν εἰς μίαν νύκτα γηράσασαν κατάλευκον πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἔστειλε τὸ θάλπος του νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς χιονοσκεπεῖς στέγας τῶν οἰκιῶν της καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν αὐθάδη χιόνα εἰς νερόν, ὅπου καὶ ἂν την εὕρῃ.

Ἐκράτησε λοιπὸν τὸν λόγον της ἡ κυρία Ἀθηνᾶ, καὶ παραλαβοῦσα τὸ ἀπόγευμα τὴν Κλειὼ καὶ τὴν Ἀγλαΐαν, ἐπορεύθη ἐφ' ἁμάξης εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους. Ὅταν ἐσταμάτησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ μπαρπα-Σταύρου, κανεὶς δὲν ἐβγῆκε νὰ τους προϋπαντήσῃ ὡς ἄλλοτε, καὶ μόνον ὁ πιστός του φύλαξ, ὁ Κέρβερος, ἕνα μαυδρόσκυλο ὡς ἐκεῖ πάνω, τὰς ἐπλησίασε μετ' ἐνδείξεων ἀγάπης.

Ἐπροχώρησαν, πατοῦσαι ἐπὶ τῆς ἀναλυομένης χιόνος πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ μπάρμπα-Σταύρου, ἀλλ' οὐδεμία φωνή. Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν κλίνην, καὶ ἅμα τὰς εἶδεν ἔκαμε νὰ προσηκωθῇ, ἀλλὰ ποῦ δυνάμεις!

Ἦτο κατάκοιτος ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ὡς τὸ ἐμάντευσαν ἡ Κλειὼ καὶ ἡ Ἀγλαΐα, καὶ δὲν εἶχε κανένα νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα ποτῆρι νερό.

— Τί κάνεις μπάρμπα-Σταῦρο, ἐφώναξαν μὲ μίαν φωνὴν μήτηρ καὶ θυγατέρες.

Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τὸν ἔπνιξεν ὁ βήξ.

— Τί νὰ κάμω! κατώρθωσε νὰ εἴπῃ μὲ φωνὴν βραχνήν· τρεῖς ἡμέρας κοιτομαι καὶ δὲν ἐφάνη ἄνθρωπος ἀπ' ἐδῶ.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐπεριτριγύρισαν συγκεκινημέναι τὸν ἀσθενῆ, ἐνῷ ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἀνεσήκωσε τὸ σκέπασμά του διὰ νὰ τον σκεπάσῃ καλλίτερον.

— Ἕνα ποτῆρι νερὸ δὲν ἔχω ποιὸς νὰ μου δώσῃ, ἐξηκολούθησε, καὶ ὁ βῆχας μὲ πνίγει καὶ ἡ θέρμη δέν με παρατᾷ.

— Καὶ πῶς ἐκρύωσες, μπάρμπα-Σταῦρο; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἀθηνᾶ.

— Τί νὰ σου πῶ, κυρία Ἀθηνᾶ, προχθὲς ἐξύπνησα τὰ ξημερώματα... Ἔρριχνε μιὰ πάχνη!... Ἐπῆρα ταῖς ψάθαις νὰ σκεπάσω κάτι λεμονιαῖς ποῦ ἔχω νὰ μή μοῦ ταις κάψῃ ... Ἱδρωμένος καθὼς ἤμουνα, ἔμεινα τόσην ὥρα 'ς ἐκεῖνο τὸν τούρτουρα..... Πολὺ θέλει ὁ ἄνθρωπος; ἀργεῖ νὰ κρυώσῃ τάχα;...

Καὶ ἐπανέπεσεν εἰς τὸ στρῶμά του καταβεβλημένος.

Ἡ κυρία Ἀθηνᾶ εἶδεν ὅτι ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος εἶχε πολὺ ἐξασθενήσῃ εἰς τόσον ὀλίγας ἡμέρας.

— Μπάρμπα-Σταῦρο, τῷ λέγει, θὰ στείλω τὰ κορίτσια μὲ τ' ἁμάξι μέσα νὰ φέρουν τὸν ἰατρόν μας, καὶ νὰ ποῦν εἰς τὸ σπίτι νὰ φωνάξουν μιὰ γυναῖκα, ποῦ κάθεται ἐκεῖ κοντὰ καὶ γνωρίζει νὰ περιποιῆται ἀρρώστους, νὰ τὴν φέρουν. Ὡς ποῦ νὰ γυρίσουν, θὰ σου κρατήσω ἐγὼ σύντροφιά.

Ἅμα ἤκουσαν αἱ δύο ἀδελφαὶ τὰ λόγια ταῦτα, ἐνόησαν ὅτι δὲν ἦτο καλὰ ὁ μπάρμπα-Σταῦρος.

— Μαμμά, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ἡ Ἀγλαΐα, ἂς πάῃ μόνη ἡ Κλειώ ... νὰ μείνω καὶ ἐγὼ μαζί σου.

— Ὄχι, μαμμά, νὰ πάῃ ἡ Ἀγλαΐα ποῦ τα καταφέρνει καλλίτερα, καὶ μένω ἐγώ.

Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἔρριψεν ἓν βλέμμα πλῆρες τρυφερότητος εἰς τὰς δύο ἀδελφάς, καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ μὲ ἀδύνατον φωνὴν ἓν «εὐχαριστῶ».

— Ἂν ἀγαπᾶτε τὸν μπάρμπα-Σταῦρο, πρέπει νὰ πάῃ μία ἀπὸ τὰς δύο τέλος πάντων.

— Μαμμά, ἐφώναξαν καὶ αἱ δύο ταυτοχρόνως, νὰ πάρωμε τὸν μπάρμπα-Σταῦρο σπίτι.

— Πῶς θὰ μείνῃ μοναχὸς μὲ τὴν γυναῖκα ἐδῶ, χωρὶς ἐμᾶς; προσέθηκεν ἡ Ἀγλαΐα.

— Καὶ μὲ τί θὰ τον περιποιηθῇ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἐδῶ; διέκοψεν ἡ Κλειώ.

— Νὰ τον πάρωμεν μαζὶ εἰς τὸ σπίτι ἐπέμειναν καὶ αἱ δύο, ποῦ εἰμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν καὶ τὸν ἰατρὸν ὅ,τι ὥρα θέλομεν.

— Βλέπεις, μπάρμπα-Σταῦρο, λέγει ἡ κυρία Ἀθηνᾶ, ἐνῷ ἐκείνου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληρώθησαν ἀπὸ δάκρυα, βλέπεις ὅτι τὰ παιδιά μου μὲ διορθώνουν ; Καὶ ἔχουν δίκαιον· πρέπει νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπίτι μας νὰ σε περιποιηθῶμεν ὅπως πρέπει, διότι ἔχεις τρεῖς ἡμέρας χωρὶς ἰατρὸν καὶ κατεβλήθης.

Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἠθέλησε νὰ ἀντιτείνῃ, ἀλλ' ἔλαβον πλέον θάρρος αἱ δύο κορασίδες. Ἠδύνατο ν' ἀντισταθῇ ποτὲ εἰς αὐτάς ; Τὸ ἀπῄτουν ἐκεῖναι, ἠσθάνετο δὲ καὶ τὸν ἑαυτόν του ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος εἰς κακὴν κατάστασιν, καὶ καταβαλὼν ὅλας του τὰς δυνάμεις, ἠγέρθη τῆς κλίνης.

Μέχρις οὗ ἑτοιμασθῇ ὁ μπάρμπα Σταῦρος, ἡ κυρία Ἀθηνᾶ ἐξῆλθε πρὸς στιγμὴν τοῦ δωματίου, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὰς δύο της θυγατέρας τὰς ἐφίλει, ἐνῷ ἐκεῖναι τὴν ηὐχαρίστουν καταφιλοῦσαι αὐτήν, διότι ἐνέδωκεν εἰς τὴν παράκλησίν των. Οὕτως ἐναγκαλισμένας τὰς ἐπρόλαβεν ὁ μπάρμπα-Σταῦρος, ἐξερχόμενος τοῦ δωματίου του.

— Θεέ μου, εἶπε, χάρισε ὅλην τὴν εὐτυχίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὅλην τὴν χαρὰν τῆς γῆς εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς ἀγγελικὰς ψυχάς.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΑΣΧΟΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΓΑ ΖΗΤΗΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝ ἠξεύρω ἂν ἔφθασε μέχρι τῆς ἀκοῆς σας, — ὑποθέτω πάντοτε, ὅτι δὲν ἀναγιγνώσκετε ἐφημερίδας, ἢ τοὐλάχιστον τὴν σοβαρὰν των ἀρθρογραφίαν, — ὅτι κατ' αὐτὰς συζητεῖται τὸ ζήτημα τῶν Ἐξετάσεων. Ὠφελοῦν ἢ βλάπτουν ; Καὶ ἂν βλάπτουν πραγματικῶς, ὅπως μερικοὶ παιδαγωγοὶ νομίζουν, τὸ καλλίτερον δὲν εἶνε νὰ καταργηθοῦν ἅπαξ διὰ παντός, καὶ τὰ Σχολεῖα νὰ μὴ κάμνουν πλέον ἐτησίας ἐξετάσεις, καὶ νὰ λείψῃ αὐτὴ ἡ μεγάλη φασαρία, προπάντων δὲ τὰ βραβεῖα καὶ οἱ βαθμοί ;

Μέγα ζήτημα πραγματικῶς ! καὶ ἐξ ἐκείνων, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ποφανθῇ ἀμέσως καὶ ἀδιστάκτως. Χρειάζεται μεγάλη προσοχή, μεγάλη εἰδικότης, πολλὴ σκέψις καὶ ἀκριβὲς ζύγισμα τῶν ὑπὲρ καὶ τῶν κατά, διὰ νὰ σχηματίσῃ κανεὶς μίαν γνώμην καὶ διὰ νὰ εἴπῃ μετὰ πεποιθήσεως «Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον!» Φαίνεται ὅτι τὴν ἔχει αὐτὴν τὴν εἰδικότητα καὶ ὅτι κατέβαλε τὴν ἀπαιτουμένην προσοχὴν καὶ σκέψιν ἡ κυρία Καλλιρρόη Παρρέν, ἡ διευθύντρια τῆς «Ἐφημερίδος των Κυριῶν», — μία τῶν διαπρεπεστέρων Ἑλληνίδων ὑπὸ ἔποψιν μορφώσεως, καλάμου καὶ δραστηριότητος, — ἡ ὁποία ἐκηρύχθη ἐσχάτως κατὰ τῶν ἐξετάσεων, καὶ ὄχι μόνον προτείνει καὶ συμβουλεύει τὴν κατάργησίν των, ἀλλὰ καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ την ἐπιτύχῃ.

Κατὰ τὴν κυρίαν Παρρέν, — καὶ ὅπως σᾶς εἶπα, μερικοὶ παιδαγωγοὶ ἔχουν τὴν ἰδίαν γνώμην, — αἱ ἐξετάσεις δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ μία ἄσκοπος καὶ βλαβερὰ ἐπίδειξις, πολὺ βασανιστικὴ καὶ διὰ τὰ παιδιὰ καὶ διὰ τοὺς διδασκάλους καὶ διὰ τοὺς γονεῖς ἀκόμη, ἡ ὁποία πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ λείψῃ, διὰ νὰ εὕρουν ὅλοι τὴν ἡσυχίαν των !

Κ' ἐμὲ κάποτε, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, μὲ ἀπησχόλησε τὸ ζήτημα τῶν ἐξετάσεων, καὶ μάλιστα ἐδημοσίευσα ἓν ἄρθρον μὲ τὸ ἴδιον συμπέρασμα. Ἔλεγα τότε, ὅτι μὲ τὸ φάσμα τῶν ἐξετάσεων αἰωνίως ἐμπρός του, ὁ μαθητὴς δὲν ἔχει τὴν ἐλευθερίαν νὰ μάθῃ διὰ νὰ μάθῃ, καὶ κατὰ τὰ νὰ μελετᾷ μόνον διὰ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις, — μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι ἢ μᾶλλον πρὸς τὸ ἀκουσθῆναι. Διὰ τοῦτο, μετὰ τὰς ἐξετάσεις, πολλοὶ πετοῦν τὰ βιβλία των καὶ δὲν τὰ ἀνοίγουν πλέον ποτέ. Νομίζουν ἔτσι ὅτι ὅλος ὁ σκοπὸς τῆς παιδείας καὶ τῆς μελέτης, εἶνε νὰ πάρουν τὸ βραβεῖον ἢ ἕνα καλὸν βαθμόν, καὶ ἔπειτα τίποτε. Ἑπομένως δὲν μανθάνουν ἡσύχως, ἀνέτως, ἀσφαλῶς· αἱ δὲ γνώσεις, τὰς ὁποίας προσπαθοῦν νὰ συσσωρεύσουν εἰς τὸ δυστυχισμένον των κεφάλι τὰς τελευταίας ἡμέρας τὰς πρὸ τῶν ἐξετάσεων, φεύγουν ἀμέσως μόλις δοθοῦν αἱ ἐξετάσεις, καὶ τὸ δυστυχισμένον κεφάλι, τὸ κατάκοπον, ἀπομένει σχεδὸν ἀδειανόν. Καὶ ἂν αὐτὸ συμβαίνῃ μὲ τοὺς ἐπιμελεστέρους, ἂς φανταστῇ κανεὶς τί παθαίνουν οἱ ἀμελέστεροι ! Κι' ἂν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀδικοῦνται καὶ οἱ εὐφυέστεροι, φανταστῆτε τὴν πανωλεθρίαν τῶν ἀφυεστέρων!... Ἔπειτα, αἱ ἐξετάσεις, οἱ διαγωνισμοὶ καὶ τὰ βραβεῖα θεωροῦνται ἐπιβλαβῆ καὶ δι' ἄλλον λόγον: Ὑπάρχουν παιδιὰ περισσότερον προικισμένα ἀπὸ τὴν φύσιν, καὶ ἄλλα ὀλιγώτερον. Τὰ πρῶτα κοπιάζουν ὀλίγον καὶ διαπρέπουν πολύ· τὰ δεύτερα, ἂν εἶνε φιλότιμα, εἰμπορεῖ νὰ πεθαίνουν εἰς τὴν μελέτην, ἀλλὰ νὰ μὴ πάρουν οὔτε ἕνα καλῶς. Αὐτὸ δὲν εἶνε μία ἀδικία, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ἀκόμη ὅτι δὲν γίνεται καμμία ἄλλη εἰς τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων καὶ τῶν βαθμῶν; Πταίει ἕνα παιδὶ ἂν το ἠδίκησεν ἡ φύσις, καὶ πρέπει νὰ πεθάνῃ, νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴν μελέτην, διὰ νὰ φθάσῃ τοὺς εὐφυεστέρους συμμαθητάς του ; Κι' ἂν δὲν το κατορθώσῃ, νὰ σκάσῃ ἔπειτα ἀπὸ τὸ κακόν του;

Ὥστε λοιπὸν ἂς καταργηθοῦν αἱ ἐξετάσεις, ἂς λείψῃ τὸ φόβητρον, ὁ μπαμπούλας τῆς δημοσίας δοκιμασίας, καὶ ἂς μείνουν ἐλεύθερα τὰ παιδιὰ νὰ μελετοῦν διὰ νὰ μάθουν, διὰ νὰ ἀποκτήσουν γνώσεις, διὰ νὰ βελτιωθοῦν . . .

Ἀλλὰ σταθῆτε ! Σᾶς εἶπα ὅτι τὸ ζήτημα δὲν λύεται ἔτσι εὔκολα. Καὶ ἂν ἡ κατάργησις τῶν ἐξετάσεων βλάψῃ περισσότερον ;.. Δὲν λέγουν, δύο κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον ; Κἂν αἱ ἐξετάσεις εἶνε ἀναγκαῖον κακόν; Καὶ ἂν οἱ ἀμελεῖς, οἱ ὀκνηροί, οἱ ἀφιλότιμοι, — ἔστω καὶ εὐφυεῖς ἂν εἶνε, — τρίψουν τὰ χεράκια ἀπὸ χαρὰν καὶ δὲν ἀνοίξουν πλέον βιβλίον ; . . Κι' ἂν λείψῃ ἡ ἀμιλλα μεταξὺ τῶν συμμαθητῶν, ἡ εὐγενὴς ἀμιλλα, εἰς τὴν ὁποίαν τόσα καλὰ ἀποτελέσματα ὀφείλονται; Καὶ ἂν οἱ καλοὶ μὲ τοὺς κακοὺς γίνουν ἕνα, καὶ δὲν ὑπάρχῃ πλέον διάκρισις καὶ βαθμός ; Πολλοὶ καλοὶ δὲν θὰ ἐγίνοντο τότε κακοὶ ἂν αὐτὸ τοῖς ἐφαίνετο εὐκολώτερον ;

Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς οἱ πολεμοῦντες τὰς ἐξετάσεις, ἀπαντοῦν καθησυχαστικῶς. Ἀπαντοῦν, ὅτι ἅμα λείψουν αἱ ἐξετάσεις, θαλλάξῃ τὸ σύστημα ὅλον. Εἰς τοὺς μαθητὰς θὰ ἐμπνευσθῇ ὁ πόθος τοῦ μανθάνειν, καὶ τότε ἡ ἱκανοποίησίς του θὰ εἶνε δι' αὐτοὺς μία ἀνάγκη ἐσωτερική, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἀπαιτῇ οὔτε βαθμοὺς οὔτε ἀμοιβάς. Ὅταν διψᾷ κανεὶς καὶ πίνῃ νερόν, πέρνει κανένα εὔσημον; Ὅταν πεινᾷ καὶ τρώγει, πέρνει κανένα βραβεῖον; Ὄχι βέβαια ! Ἔτσι καὶ ὅταν ποθῇ νὰ μάθῃ, καὶ μελετᾷ. Θά μου εἰπῆτε, ὅτι ὑπάρχουν πολλὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα δὲν πέρνουν τὸ ἰατρικόν των, παρὰ ἀφ' οὗ τοῖς ὑποσχεθῇ κανεὶς ἓν φιλοδώρημα. Ναί· ἀλλὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ δὲν γνωρίζουν τὴν ἀξίαν, τὴν ἀνάγκην, τὴν ὠφέλειαν τοῦ ἰατρικοῦ. Ἂν τὴν ἤξευραν, δὲν θὰ το ἔπερναν χωρὶς ἀμοιβήν; Κι' ἂν ἐπείθοντο τὰ παιδιὰ ὅτι εἶνε ἀνάγκη καὶ ὠφέλεια νὰ μανθάνουν, θὰ ἐχρειάζοντο βραβεῖα διὰ νὰ μελετοῦν; Ἄλλως τε μὴν λησμονεῖτε ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἰατρικὰ εὐχάριστα εἰς τὴν γεῦσιν. . .

Τελοσπάντων, μέγα τὸ ζήτημα καὶ δύσκολον. Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν θὰ ἐτολμοῦσα νὰ ποφανθῶ, δὲν θὰ ἔσπευδα νὰ συμφωνήσω οὔτε μὲ τοὺς μὲν οὔτε μὲ τοὺς δέ. Ὁπωσδήποτε, ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ κούσω τὴν γνώμην τῶν νεαρῶν μας φίλων. Αὐτοὶ τί λέγουν; Νομίζουν, ὅτι πρέπει νὰ διατηρηθῇ τὸ καθεστώς ; Καὶ διὰ ποίους λόγους νομίζουν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο ;

Θὰ αναγνώσω μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ὅσας ἐπιστολὰς λάβω περὶ τοῦ ζητήματος τούτου, καὶ μάλιστα θὰ τας ἀνακοινώσω καὶ εἰς τὴν κυρίαν Παρρέν.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Πῶς ἐταξείδευαν τὸν παλαιὸν καιρόν. – Ἀναμονὴ ἀνυπόμονος. — Ἡ ἀπρόοπτος ἐμφάνισις τοῦ Ἰωβήνου.

Τὸν παλαιὸν καιρόν, ὅταν οἱ ταξειδιῶται δὲν εἶχαν ἄλλα μέσα μεταφορᾶς παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἵππων των ἢ τοὺς ἰδικούς των, πόλεις καὶ χωρία ἐχωρίζοντο συνήθως ἀπὸ μεγάλα διαστήματα. Ὁ ταξειδιώτης ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ πολλὰς νύκτας ὑπὸ τὰ ἄστρα, χωρὶς νὰ συναντήσῃ κανὲν ἀπὸ τὰ Μοναστήρια ἐκεῖνα, τὰ συντηρούμενα ὑπὸ τῶν πλουσίων ἀρχόντων, καὶ ὑποχρεωμένα, κατὰ παράδοσιν, νὰ παρέχουν ἄσυλον εἰς τοὺς διαβάτας.

Ἐκτὸς τῶν κελλίων τῶν μοναχῶν, τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς κατοικίας τοῦ Ἡγουμένου, τὰ Μοναστήρια αὐτὰ εἶχον καὶ τὸν ξενῶνά των, ὅπου κατέλυον οἱ διερχόμενοι ταξειδιῶται, ἕκαστος μὲ τὴν σειράν του καὶ ἀναλόγως τῆς κοινωνικῆς του περιωπῆς. Οὗτοι εὕρισκον ἐδῶ, ὄχι μόνον φαγητὸν καὶ κλίνην, ἀλλὰ καὶ πολυτίμους ὁδηγίας διὰ τὸν σταθμὸν τῆς ἐπαύριον, αἱ ὁποῖαι πιθανὸν νὰ τοις ἔλειπαν, ἕνεκα ἀγνοίας τοῦ τόπου ἢ τῶν τυχὸν διαδραματισθέντων ἐν αὐτῷ γεγονότων, διότι τότε οὔτε τηλέγραφος ὑπῆρχεν οὔτε κἂν ἐφημερίδες ἐξεδίδοντο.

Ἂν οἱ καλόγηροι ἐφιλοξένουν ἐγκαρδίως καὶ τὸν πλέον ἀσήμαντον ταξειδιώτην, φαντασθῆτε τί ἐγίνετο ὁσάκις διήρχετο ἀπὸ τὸ Μοναστήριον κανεὶς εὐεργέτης του, ἢ ἄλλος τις ἄρχων μέγας καὶ ἰσχυρός ! Τὰς περισσοτέρας φοράς, ἡ ἐπίσκεψις τῶν τοιούτων ἀνηγγέλλετο πολλὰς ἡμέρας προτήτερα, τοῦτο δὲ ἦτο εὐγενὲς καὶ φρόνιμον, διότι εἶχον μαζί των μεγάλην συνοδίαν ἐξ ἀνδρῶν καὶ ἵππων, καὶ δὲν ἔπρεπε τὸ Μοναστήριον νὰ εὑρεθῇ ἀπροετοίμαστον. Ἄλλοι πάλιν διήρχοντο ἀπὸ ὡρισμένα Μοναστήρια εἰς ὡρισμένας ἐποχάς· ὁ Ἡγούμενος τὸ ἤξευρε καὶ προητοιμάζετο, ἤρκει δὲ τότε ἕνας ἀγγελιαφόρος νὰ τρέξῃ εἰς τὸ Μοναστήριον ὀλίγας ὥρας πρὸ τῶν ὑψηλῶν ξένων, διὰ νὰ τελειώσουν ὅλαι αἱ προετοιμασίαι τῆς ὑποδοχῆς.

Ἀναμονὴ τοιούτου εἴδους ἦτο τακτικὴ κάθε χρόνον, κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Μαΐου, εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Βουλβόννης, κείμενον εἰς τὴν ὡραίαν πεδιάδα τῆς Μαζέρης, τῆς ὁποίας τὸν ὁρίζοντα σχηματίζει ἡ ὀροσειρὰ τῶν Πυρηναίων. Μὲ τὰς πρώτας καλοκαιρινὰς ἡμέρας, ὁ κυρίαρχος τοῦ τόπου, ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης τῆς Ναρβόννης, ἄφινε τὴν πόλιν του καὶ ἐγκαθίστατο εἴς τινα τῶν ὀρεινῶν του πύργων. Σταθμὸς τοῦ ταξειδίου του ἦτο τὸ Μοναστήριον τῆς Βουλβόννης, ἀπὸ δέκα ἤδη ἐτῶν, ἀφότου δηλαδὴ πυρκαϊὰ εἶχε καταστρέψῃ τὴν ἐν Μαζέρῃ ἔπαυλίν του, ἡ ὁποία ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦτο ἡ εὐνοουμένη του κατοικία.

. . . Τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἀπὸ δέκα ἤδη ἡμερῶν τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα εἰς τὸ Μοναστήριον, ἀλλὰ κανεὶς ἀγγελιαφόρος δὲν ἤρχετο νὰ ἀγγείλῃ τὴν προσεχῆ ἄφιξιν τοῦ Αὐθέντου. Πολλάκις ἤδη εἶχον ἀναγκασθῇ νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ κρέατα, τοὺς ἰχθῦς καὶ τὰ γλυκίσματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διατηρηθοῦν περισσότερον. Κάθε πρωὶ οἱ κυνηγοὶ ἀπήρχοντο ἐκ νέου εἰς τὸ δάσος, καὶ πολλοὶ καλόγηροι ἐπήγαιναν νὰ ψαρεύσουν πέστροφες εἰς τὸν Σάλατον καὶ εἰς τὸν Ἔρσον, τοὺς δύο ὡραίους ποταμίσκους τῆς Μαζέρης. Κάθε βράδυ, ὅταν πᾶσα ἐλπὶς ἀνεβάλλετο κατ' ἀνάγκην διὰ τὴν ἐπαύριον, ὁ Ἡγούμενος τῆς Βουλβόννης, ὁ δὸν Ὀνορᾶτος, ἐπεθεώρει λεπτομερῶς τὰ δωμάτια τοῦ ξενῶνος, ὑπὸ τὴν πρόφασιν μὲν ὅτι ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦσαν στιγυρισμένα εἰς τὴν ἐντέλειαν, ἀλλὰ πραγματικῶς διὰ νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον τὴν ἀνυπομονησίαν του.

«Ἔ, Ἰωβῆνε ! τί γυρεύεις νὰ μας ψάλῃς ; ἠρώτησεν ὁ Ἡγούμενος.»

Διασχίζων τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἐπεστρωμένην μὲ τὰ ὡραιότερα ὑφάσματα τοῦ Μοναστηρίου, ὁ δὸν Ὀνορᾶτος, εἶπε τὴν ἑσπέραν ἐκείνην πρὸς τὸν νεαρὸν μοναχόν, ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευε :

— Ξεύρεις τί φοβοῦμαι, ἀδελφὲ Ἰούδα ; . . μήπως αὐτὴ ἡ βραδύτης προοιωνίζει τίποτε κακόν.. Ὁ Αὐθέντης μας ὑπῆρξε τόσον κακότυχος εἰς ὅλην του τὴν ζωήν !. .

— Κακότυχος ! ἕνας τόσο μεγάλος Αὐθέντης ! ἐψιθύρισεν ὁ μοναχὸς Ἰούδας.

— Καὶ γιατί ὄχι; ἀπεκρίθη ὁ δὸν Ὀνορᾶτος· καὶ εἰς τὰς ἀνωτέρας ἀκόμη κοινωνικὰς τάξεις, εὑρίσκονται ἄνθρωποι ποῦ δὲν τοις ἐπιτυγχάνει τίποτε, καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε ὁ ὑποκόμης Ἰωάννης ... Τὸ μελαγχολικόν του πρόσωπον πενθεῖ, νομίζεις, δι' ὅλας τὰς καταδρομὰς τῆς τύχης, καὶ μόνον εἰς τὰ δύο του παιδιὰ στηρίζει τώρα ὅλας του τὰς ἐλπίδας. Καὶ ἴσα - ἴσα γι' αὐτὰ φοβοῦμαι ἐγώ, διὰ τὸν κύριον Γάστωνα, καὶ διὰ τὴν δεσποινίδα Ἐρμάνην. Μήπως εἶνε κανένα ἀπὸ αὐτὰ ἄρρωστο; Ὁ Θεὸς νὰ τα φυλάγῃ ! . . Τί εὔμορφα καὶ τί εὐγενικὰ παιδιά ! . . Ξεύρεις, ὅταν ἦταν μικρά, πρὶν ἀκόμη ἔλθῃς σύ, ἀδελφὲ Ἰούδα, τὰ εἶχα καὶ τὰ δύο εἰς τὸ Μοναστήρι. Εἶχαν καταφύγῃ ἐδῶ, ὅταν ἐκάη ἡ ἔπαυλις τῆς Μαζέρης, — ἔχεις ἰδῆ τὰ ἐρείπιά της ἐκεῖ κάτω, — μὲ τὴν εὐγενῆ των μητέρα, τὴν δέσποιναν Μαρίαν τῆς Αὐρηλίας, ποῦ ἀπέθανεν ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγους μῆνας. Τί ὑψηλὴ τιμὴ διὰ τὴν Μονήν μας, νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἄσυλον εἰς μίαν τόσον μεγάλην πριγκίπισσαν, ἀδελφὴν τοῦ Μεγαλειοτάτου Βασιλέως μας Λουδοβίκου τοῦ Δωδεκάτου, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τον πολυχρονίζῃ ! . . Ἀλήθεια, ἦτο ἐποχὴ λύπης δι' ἡμᾶς, ποὺ την εἴδαμεν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν εἰς τὸν θάνατον. Ὅμως, δὲν ἔχεις ἰδέαν, ἀδελφὲ Ἰούδα, τί χαρὰν διέχυνεν εἰς ὅλο τὸ Μοναστῆρι, ἡ παρουσία τῶν δύο ἐκείνων παιδίων, τῶν δύο μικρῶν ἀγγέλων !.. Οἱ σοβαρώτεροι μοναχοὶ τὰ ἐνανούριζαν μὲ ψαλμῳδίας· οἱ νεώτεροι ἐλησμονοῦσαν τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς, διὰ νὰ τα ὑπηρετοῦν εἰς τὰ παιγνίδια των καὶ περισσότερον ἀπ' ὅλους ὁ Ἰωβῆνος, ἀκόλουθος ἀπὸ τότε τοῦ μικροῦ του κυρίου, τοῦ Γάστωνος.

— Διὰ ποῖον μοῦ λέγετε, Αἰδεσιμώτατε πάτερ ; ἠρώτησεν ὁ ἀδελφὸς Ἰούδας· διὰ τὸν μικρὸν ἐκεῖνον τροβαδοῦρον μὲ τὴν κιθάραν, διὰ τὸ μελαγχροινὸ παιδὶ μὲ τὴν ἔξυπνην φυσιογνωμίαν, ποῦ ἦλ-

θεν εἰς τὸ Μοναστῆρι πρὸ τριῶν ἑβδομάδων καὶ ἔμεινε μίαν ὥραν ;

— Ναί, ναί, αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰωβῆνός μου, ἀπεκρίθη ὁ δὸν Ὀνορᾶτος, ἡ κατηφὴς μορφὴ τοῦ ὁποίου ἐφωτίσθη ἔξαφνα ὑπὸ μειδιάματος. Εἰμπορῶ νὰ τὸν λέγω Ἰωβῆνόν μου, διότι τὸν εἶχα μαθητήν. Ὤ, ἂν ἠκολούθει τὰς συμβουλάς μου, σήμερα θὰ ἦτο δόκιμος εἰς τὴν Μονήν, καὶ ἀργότερα θὰ περιεποίει τιμὴν εἰς τὸ τάγμα μας. Τώρα ὅμως ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἐγκαταλείψῃ ποτὲ τὸν κύριον Γάστωνα, ὁ ὁποῖος ἐξ ἄλλου δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ χωρὶς αὐτόν, καὶ τὸν ἀγαπᾷ ὡς ὁμαγάλακτον ἀδελφόν του, μολονότι ὁ Ἰωβῆνος εἶνε ὀλίγα χρόνια μεγαλήτερός του· εἶνε ὅμως υἱὸς τῆς παραμάνας του.

— Ἀληθεια εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἤκουσα νὰ λέγουν, ἠρώτησεν ὁ ἀδελφὸς Ἰούδας, ὅτι αὐτὸς ὁ μικρὸς Ἰωβῆνος, εἰς τὴν πυρκαϊὰν τῆς ἐπαύλεως τῆς Μαζέρης, ἔσωσε τὸν κύριον Γάστωνα ;

— Ἀληθέστατον ! Καὶ δὲν ἦτο τότε ἀκόμη οὔτε ὀκτὼ χρόνων. Ἄρπαξε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν κούνια του, καὶ τὸ ἔφερεν εἰς τὸ Μοναστῆρι. Ἀκόμη ἔχει εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς τὸ δεξὶ χέρι τὰ σημάδια τῶν ἐγκαυμάτων, ποὺ ἔλαβεν εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην. Ἀλλά, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ παρόν, ὅταν ὁ Ἰωβῆνος ἐπέρασεν ἀπὸ ἐδῶ πρὸ τριῶν ἑβδομάδων, ἐπήγαινεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βερνάζου . . . καμμιὰ δεκαριὰ λεύγες ἀπὸ ἐδῶ, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων. . . . νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τὰς προετοιμασίας διὰ τὴν ἐκεῖ διαμονὴν τῶν κυρίων του. Ὁ κύριος Γάστων ἦτο πολὺ δυσηρεστημένος διὰ τὸν ὀλιγοήμερον αὐτὸν χωρισμόν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Ἰωβῆνος θὰ λυπῆται πολὺ διὰ τὴν βραδύτητα. . . . . .

Ἔξαφνα, ἕνα ζωηρότατον παιδικὸν πρόσωπον ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ τάπητος, ὁ ὁποῖος ἐσκέπαζε τὴν θύραν, καὶ μία φωνὴ εἶπεν :

— Ὄχι, Αἰδεσιμώτατε πάτερ, ὁ Ἰωβῆνος δὲν λυπεῖται πιὰ διὰ τὴν βραδύτητα τῶν κυρίων του, οἱ ὁποῖοι φθάνουν εἰς τὸ Μοναστῆρι αὔριον περὶ ὥραν ἕκτην τῆς ἡμέρας, δηλαδὴ κατὰ τὸ μεσημέρι.

— Μπᾶ ! σὺ εἶσαι Ἰωβῆνε ; ἀνέκραξεν ὁ Δὸν Ὀνορᾶτος. Καὶ ποῦ τὸ ἠξεύρεις ; . . Καὶ πῶς εὑρέθης ἐδῶ ; Κάθε ἄλλον ἐπερίμενα. . . Πουλὶ λοιπὸν ἔγινες ἐσύ ;

— Τὰ πτερὰ μοῦ λείπουν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ πηγαίνω μακρυὰ καὶ γρήγορα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωβῆνος, ἀσπασθεὶς μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα τοῦ Ἡγουμένου. Νὰ εἶσθε ὅμως βέβαιος, Αἰδεσιμώτατε, διὰ τὴν ἀκρίβειαν τῆς εἰδήσεώς μου. Τὴν ἔμαθα ἀπὸ ἕνα τῶν ἐμπίστων μου, καὶ ἔσπευσα ἀμέσως νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Βουλβόννην ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἐλεύσεως τῶν κυρίων μου, διὰ νὰ σας ἀνακοινώσω ἕνα μεγάλον μυστικόν, καὶ διὰ νὰ ζητήσω τὴν πατρικήν σας βοήθειαν πρὸς ἐκτέλεσιν ἑνὸς σχεδίου κρυφοῦ.

Διὰ τοὺς περιωρισμένους ἀνθρώπους, ὅπως οἱ μοναχοί, καὶ ἡ παραμικρὰ νέα εἴδησις εἶνε δεκτὴ εὐγνωμόνως, ὡς ἐλεημοσύνη. Ἡ ἀναγγελία περὶ μεγάλου μυστικοῦ ἀνεθέρμανε τὴν φαντασίαν τοῦ ἀγαθοῦ Ἡγουμένου, ὁ ὁποῖος εἶπε μειδιῶν :

—Μικρέ μου φίλε Ἰωβῆνε, ἄκου ποῦ κτυπᾷ ὁ κώδων τοῦ γεύματος. Πήγαινε τώρα εἰς τὸ ἑστιατόριον καὶ καλὴν ὄρεξιν. Ἔπειτα ὁ ἀδελφὸς Ἰούδας θὰ σε εἰσαγάγῃ εἰς τὸ ἡγουμενεῖον, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μοῦ διηγηθῇς τὴν ὑπόθεσιν μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σίγμα. Ἂν πρόκειται, ὅπως ὑποθέτω, νὰ μεσιτεύσω εἰς τὸν Αὐθέντην μας διὰ νὰ σοῦ συγχωρήσῃ κανένα σφάλμα, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ κάμω πρὸς χάριν σου εὐχαρίστως.

Ὁ Ἰωβῆνος ἀνεκίρτησε, διαμαρτυρόμενος ἐνδομύχως κατὰ τῆς ὑπονοίας τοῦ Ἡγουμένου· ἀλλ' ὑπεκλίθη ἐνώπιόν του τόσον βαθέως, ὥστε τὸ πτερὸν τοῦ πιλιδίου του ἔψαυσε τὰς πλάκας τοῦ δαπέδου. Μετέβη κατόπιν εἰς τὸ ἑστιατόριον τῆς Μονῆς, συλλογιζόμενος μὲ ποῖον τρόπον ἠμποροῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐχεμύθειαν τοῦ Ἡγουμένου, — πρᾶγμα κάπως δύσκολον, διότι ὁ ἀγαθὸς Δὸν Ὀνορᾶτος ἦτο φύσει διαχυτικὸς καὶ μᾶλλον φλύαρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Τραβαδοῦρος χωρὶς νὰ θέλῃ — Ὁ ἀπόλογος τοῦ Ἰωβῆνου. — Μὲ τὸ μέσον κάμνει τις βαβοὺς τοὺς ἐπιρρεπεῖς πρὸς τὴν ἀκριτομυθίαν.

Ὅταν ὁ Ἰωβῆνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἡγουμενεῖον, ἀκολουθῶν τὸν ἀδελφὸν Ἰούδαν, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ μέχρι τοῦ βάθους τοῦ θαλάμου τούτου, ὅπου ὁ δὸν Ὀνορᾶτος ἐκάθητο ἐπὶ τῆς γλυπτῆς του καθέδρας, περιστοιχιζόμενος ὑπό τινων γηραιῶν μοναχῶν, καθημένων ἐπὶ σκαμνίων, — ἐστάθη μὲ συστολὴν παρὰ τὴν θύραν, ἀκίνητος ὡς στρατιώτης εἰς παράταξιν.

— Προχώρησε λοιπόν, Ἰωβῆνε, τοῦ ἐφώναξεν ὁ Ἡγούμενος. Οἱ πατέρες θὰ εὐχαριστηθοῦν ὅσον κ' ἐγὼ νὰ σε ἀκούσουν. Διατί στέκεσαι παράμερα ;

Ὁ Ἰωβῆνος ἐπλησίασε, καὶ μετὰ σειρὰν ἐδαφιαίων ὑποκλίσεων, μᾶλλον βεβιασμένων, ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ πιλίδιόν του. Μὲ κίνημα ἀγανακτήσεως συγκρατουμένης, ἐστάθη ὄρθιος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου τῶν καλογήρων, ἔσυρεν ἐμπρὸς τὴν κιθάραν του, κρεμασμένην διὰ ταινίας ἀπὸ τοῦ ὤμου του, καὶ διὰ τῶν νευρικῶν του δακτύλων ἤρχισε νὰ κρούῃ τὰς τρεῖς χορδὰς τοῦ ἀρχαίου ὀργάνου, παράγων τὸν μονότονον ἐκεῖνον ἦχον, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο συνήθως τοῦ ᾄσματος τῶν τροβαδούρων.

—Ἔ, Ἰωβῆνε! τί γυρεύεις νὰ μας ψάλῃς ; ἠρώτησεν ὁ Ἡγούμενος, ἐξαφνισθεὶς ἀπὸ αὐτὸ τὸ προανάκρουσμα, διότι πᾶν ἄλλο ἐπερίμενεν.

— Αἰδεσιμώτατε, ἀπεκρίθη ἀπαθέστατα ὁ Ἰωβῆνος· θὰ τραγουδήσω τὸ μικρὸν ποίημα ποὺ συνέθεσα αὐτὰς τὰς ἡμέρας διὰ τοὺς λῃστὰς τοῦ Ρουσιγιών, ὑπηκόους τοῦ βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, οἱ ὁποῖοι λεηλατοῦν τὰς χώρας μας, καὶ ὑπὸ τῶν ὁποίων ὑπέστησαν τὰ πάνδεινα οἱ κάτοικοι τῆς Ἔρλης, οἱ ἀγαθοὶ ὑπήκοοι τοῦ Αὐθέντου μας. Τὸ συνέθεσα ἐπίτηδες διὰ νὰ κινήσω ὑπὲρ αὐτῶν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κυρίου Γάστωνος, ὁ ὁποῖος ἀγανακτεῖ διὰ κάθε ἀδικίαν. Θὰ αἰσθανθῇ, εἶμαι βέβαιος, περισσοτέραν διάθεσιν νὰ πολεμήσῃ κατὰ τῶν Ἱσπανῶν αὐτῶν, ἔχων ἄλλως τε τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ πατρός του, ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς ὅλας μας τὰς ἐκστρατείας.

—Πῶς ! ἀνέκραξεν εἰς τῶν γηραιοτέρων μοναχῶν· ἀπὸ τώρα θὰ ἐκτίθεται εἰς κινδύνους μία τόσον πολύτιμος ζωή ;

— Ὤ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰωβῆνος, θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ διατρυπήσῃ κανεὶς πολλὰς ἀφωσιωμένας καρδίας, καὶ πρώτην τὴν ἰδικήν μου, πρὶν κατορθώσῃ νὰ ἐγγίξῃ τὸν κύριον Γάστωνα ! Ἀλλὰ διὰ νὰ ναδειχθῇ κανείς, ὅταν θὰ εἶνε εἴκοσι χρόνων, τὸ ἄνθος τῶν γάλλων ἱππότων, πρέπει νὰ γυμνασθῇ ἀπὸ ἑνωρίς· καὶ μετὰ ἕνα μῆνα, καθὼς ἠξεύρετε, ὁ κύριός μου συμπληρόνει τὰ δεκατρία.

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΦΟΚΙΩΝ ΘΛΕΡΟΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΒΡΕΦΟΣ

Προτοῦ καλὰ-καλὰ νὰ νοιώσῃ
Τὸν κόσμο πρὶν τὴν ἄνοιξι χαρῇ,
Πρὶν 'στὴ μαμμὰ φιλάκι ἕνα δώσῃ,
Μαράθηκε σὰν ἄνθος 'στὸ κλαρί !

Φτωχὸ παιδάκι ! τῆς ζωῆς τὰ πάθη
Δὲν γνώρισε· ἡ ξένοια του ζωὴ
Σὰν λουλουδιοῦ ἐπέρασε, κ' ἐχάθη
Ὅπως τοῦ ρόδου χάνεται ἡ πνοή.

Σὰν ὄνειρο ἐπέρασε ἡ ζωή σου,
Καὶ τώρα 'στὸ μικρό σου μνηματάκι
Κοιμήσου, λατρευτό μου μωρουδάκι !

Στὸ μνῆμά σου λουλούδια παραδείσου
Θὲ νὰ βλαστήσουν· κ' ἡ ἀγνὴ ψυχή σου
Ἕνα μικρὸ θὰ γίνῃ ἀγγελάκι !

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. Κ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαρία (ἀδελφὴ μεγαλητέρα) :—Ἄχ, Ἐλένη μου ! μάφανισε τὸ δίντι μου. Ἔτσι μοῦρχεται νὰ τὸ βγάλω νὰ ἐλευθερωθῶ !

Ἐλένη (ἀδελφὴ μικροτέρα, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς δίδουν πάντοτε τὰ παλαιὰ φορέματα καὶ ὅ,τι ἄλλο μετεχειρίσθη ἡ Μαρία) :—Ὤ, μὴ, Μαρία μου ! μὴ τὸ βγάλῃς, γιατί ἡ μηνέρα θὰ μοῦ τὸ βάλῃ ἔμενα . . .

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγνὸ Παρεκκλήσι.

* * *

Ἡ μικρὰ Πόλλη κυτάζει καλὰ-καλὰ τὸν παποῦν της διὰ πολλὴν ὥραν, καὶ ὁ παποῦς ἀνυπομονεῖ :

—Ἔ, Πόλλη ! τῆς φωνάζει· πῶς σοῦ φαίνεται τὸ πρόσωπόν μου ;

—Ὤ, παπού, ἀπαντᾷ ἡ μικρὰ Πόλλη, εἶνε πάρα πολὺ εὔμορφον, ἀλλὰ . . . γιατὶ δὲν το σιδερόνετε ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κελαδδίστρας

* * *

Κόδρος : — Φίλε μου, χθὲς εἶχα τὰ γενέθλιά μου.

Ταραρίτνος τῆς Ταρασκώνης : — Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

Κόδρος : — Ἄ, τότε λοιπὸν εἴμεθα συνομήλικοι !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοίβου Ἀπόλλωνος

* * *

Ὁ μικρὸς Τοτὸς πρὸς τὴν μητέρα του.

—Μαμά γιὰ νὰ μὴ χάνω τὸ κλειδάκι τῆς κασελίτσας μου, λὲς νὰ τὸ κλειδόνω μέσα ;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παραδείσιον Πτηνοῦν

Ἀγγέλλονται :

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Φαίδωνος)

Διηγήματα

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τόμος κομψότατος ἐκ 12 τυπογραφικῶν φύλλων, μὲ εἰκονογραφημένον τρίχρωμον ἐξώφυλλον.

ΤΙΜΑΤΑΙ φρ. 3.

Διὰ τοὺς ἐγγραφομένους καὶ προπληρώνονται μέχρι τέλους Αὐγούστου 1901 τὸ βραβύτερον.

Σημείωσις. Οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τὴν Δευτέραν Σειρὰν, ἂν δὲν ἦσαν συνδρομηταὶ τῆς πρὸ ὀλίγου ἐκδοθείσης Πρώτης, δύνανται, ἂν θέλουν, νὰποκτήσουν καὶ ταύτην, συναποστέλλοντες ἕκατερα φρ. 3 (τὸ ὅλον 6).

ΑΛΛΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η Β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΑΠΟ σήμερον ἀρχίζει μὲ τὸ καλὸν ἡ Δευτέρα ἑξαμηνία τοῦ 1901. Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ «Θαυμασίου Ὀρενόκου» τελειόνει, καὶ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου ἀρχίζει τὸ Δεύτερον. Τὰς «Ἀνεψιὰς τοῦ Κου Βῶρκε» διαδέχεται ὁ «Ἀνεψιὸς τοῦ Βασιλέως», τὸν δὲ Φασουλάκην-Ροβινσῶνα ἀπὸ τὰ προσεχῆς ὁ «Λαχανόκηπος καὶ ἡ Μαρουλιώ». Αὐτὰ θὰ διαρκέσουν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.

Διὰ τὸν «Θαυμάσιον Ὀρενόκον» δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σας εἴπω τίποτε. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν μάλιστα καὶ τοῦ σημερινοῦ φύλλου, μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Παύλου, ὁ ὁποῖος εἶνε Παυλίνα, μετὰ τὴν ἀπόφασίν του νὰναζητήσῃ τὸν πατέρα του μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενόκου, — εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί θὰ εἶνε τὸ δεύτερον μέρος τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ μυθιστορήματος, τὸ ὁποῖον θὰ σας μαγεύῃ, θὰ σας κρατῇ εἰς πυρετῶδες ἐνδιαφέρον ἐπὶ ἓξ ἀκόμη μῆνας.

Ὁ «Ἀνεψιὸς τοῦ Βασιλέως» πάλιν, τὸ χαριτωμένον καὶ περιεργάτατον αὐτὸ μυθιστόρημα, ἔχει ὡς ἥρωα ἓν παιδίον ἀληθῶς ἡρωϊκόν, τὸν Γάστωνα Δεφουά, τὸ ὁποῖον θὰ παρακολουθήσωμεν μέχρι τοῦ ἐνδόξου του θανάτου ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης. Εἰς πολλὰ μέρη τὸ ἔργον αὐτὸ θὰ σας συγκινήσῃ, εἰς ἄλλα θὰ σας κάμῃ νὰ ξεκαρδισθῆτε ἀπὸ τὰ γέλια· τέλος θὰ ὁμολογήσετε ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ καλλιτέρα ἐκλογή.

Ὅσον διὰ τὸν «Λαχανάκηπον καὶ τὴν Μαρουλιώ» αὐτὸ πλέον θὰ ξετρελλάνῃ τὰ παιδάκια, ἀκόμη δὲ καὶ τοὺς μεγάλους, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸ διαβάζουν χάριν τῶν μικρῶν. . .

Ὁ κ. Φαίδων θὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς»· ὁ Ἀνανίας θὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ θὰ σεριώθῃ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς· οἱ λοιποὶ συνεργάται μου σᾶς ἑτοιμάζουν πλῆθος ὡραίων διηγημάτων, καὶ — τὸ καλλίτερον, βλέπετε τὸ ἄφησα διὰ τὸ τέλος, — σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι ἀπέκτησα νέον συνεργάτην, τὸν κ. Δ. Ταγκόπουλον, ἀρχισυντάκτην τῆς «Ἑστίας» καὶ ἓν τῶν γνωστοτέρων λογίων, ὁ ὁποῖος θὰ σας τέρπῃ ταικτικὰ καὶ θὰ σας διδάσκῃ μὲ τὴν «Ζωὴν τοῦ Μικροκόσμου».

Πῶς σας φαίνεται λοιπὸν ἡ Β' Ἑξαμηνία ; . . . Νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχετε παράπονον. Προσπαθήσατε νὰ μὴ ἔχω οὔτε ἐγὼ ἀπὸ σᾶς, — ὅπως δὲν εἶχα ἕως τώρα.

Δήλωσις. Εἰς τὰς «Βραχείας Ἐπιστολὰς» δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐσωκλείετε οὔτε χαρτονομίσματα, οὔτε τεμάχια χάρτου, οὔτε γραμματόσημα, οὔτε τίποτε· διότι τὸ Ταχυδρομεῖον, δσάκις τὰ ἀνακαλύπτῃ, δὲν παραδίδει ἀλλὰ καίει τὰς περιεχούσας τοιαῦτα Βραχείας Ἐπιστολάς. Ἴσως δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν ἔλαβα τώρα τελευταίως τὴν δραχμὴν ἢ τὸ δίδραχμον πλείστων φίλων μου ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, οἱ ὁποῖοι ματαίως περιέμενον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας των καὶ ἠναγκάσθησαν διὰ δευτέρας ἐπιστολῆς των νὰ μ' ἐρωτήσουν τὸ αἴτιον τῆς σιωπῆς μου. Τὸ αἴτιον λοιπὸν εἶνε ὅτι ἡ ἐπιστολή των μὲ τὸ ἀντίτιμον δὲν ἐλήφθη, καὶ ἴσως διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον.

Μὰ σοβαρὰ ἐρωτᾶς, *Πέτρα Σκανδάλου* ; Δέν το πιστεύω ! . . Ἐννοεῖται, μὰ ἐννοεῖται ἐννοεῖται ! Διὰ νὰ λάβῃς καὶ τὴν Δευτέραν Σειρὰν τῶν «Διηγημάτων» τοῦ κ. Φαίδωνος, πρέπει νὰ στείλῃς ἄλλας 3 δραχμές. Μὲ τὰς 3 δραχμὰς ποὺ ἔστειλες τότε εἶχες ἐγγραφῆ μόνον διὰ τὴν Πρώτην Σειράν, τὴν ὁποίαν ἔλαβες.

Κελαϊδίστρα, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Μὲ ἐλύπησεν ἡ φράσις σου ὅτι «κάμνεις ἀρκετὸν καιρὸν νὰ μου γράψῃς» ἐπειδὴ «δὲν συναταλέγεσαι μεταξὺ τῶν καλλιτέρων μου φιλησύδων.» Ἂν ἐννοῇς ὅτι ἐγὼ δὲν σε συγκαταλέγω τὸν ἑαυτόν σου, ἂν σὺ δὲν συγκαταλέγῃς τὸν ἑαυτόν σου, ἂν αἰσθάνεσαι δηλαδὴ ὅτι δὲν με ἀγαπᾷς τόσον, δὲν ἠξεύρω . . . ἀλλὰ δὲν το πιστεύω. Ἡ ἐπιστολή σου πᾶν ἄλλο μαρτυρεῖ.

Σήμερον ἡ *Λύρα τῆς Κερκύρας* συνιστᾷ εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν εὐπόρων φίλων μου μίαν πτωχὴν ἀλλ' ἐπιμελεστάτην μαθήτριαν τοῦ Β' Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Κερκύρας. Ἂν την ἐγγράψῃ κανείς, θὰ εἴδῃ τὸ φύλλον της καὶ εἰς ἄλλας πτωχὰς μαθήτριας καὶ οὕτω θὰ εὐεργετηθοῦν πολλὰ καλὴ κοριτσάκια.

Λείρων Κένταυρε, τὸ νέον ψευδώνυμον ἀπαράδεκτον καὶ νὰ ἐκλέξῃς κανὲν ἄλλο. Τόμου ἔστειλα. Χαίρω πολὺ διὰ τὸν θρίαμβον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους : *Γλυκὺ Παρελθόν* (χωρὶς ἀρχικά·) *Πορτοκάλι τῆς Σπάρτης* (Η. Π.) *Μικρὸ Καταρινάκι* (Κ. Π.) καὶ *Παλαιὸν Ταμπούλον* (Α. Γ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα, διότι μοῦ ἔφανη πολὺ νόστιμον· τὴν ἐρώτησίν σου δὲν ἐνόησα· τί θέλεις νὰ 'πῇς ;)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : ὁ *Φοῖβος Ἀπόλλων* πληροφορεῖ τοὺς *Ἀδελφοὺς Δεκαβάλλα* ὅτι τάρχικά του εἶνε Γ.Κ.Σ. καὶ ὅτι διαμένει ἐν Κωνσταντινουπόλει· — ὁ *Ρωμαῖος Κικέρων* προσείνει εἰς τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν* νὰ γνωρισθοῦν δι' ἀνταλλαγῆς τῶν ὀνομάτων των· — ἡ *Εὔθυμος Κόρη* μόνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν εἰμπορεῖ νὰ φανερώσῃ τάρχικά της εἰς τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν* · — τὸ *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου* ἀσπάζεται πάντας τοὺς ἐν *Ἀμερικῇ* συνδρομητάς· — ἡ *Ὑπερήφανος Ἑλληνὶς* ἀσπάζεται τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* καὶ τὴν ἐρωτᾷ τί κάμνει· — ἡ *Κόκκινη Ἐξοχὴ* πληροφορεῖ τὸν *Στέφανον Δάφνης* ὅτι δὲν ἐπέρασε καὶ τόσον καλὰ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἕνεκα τοῦ φοβεροῦ καύσωνος· — ἡ *Μαρ Θεοφιλοπούλου* φιλεῖ τὴν *Π. Ἀθανασιάδου* καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἔλαβε τὸ γράμμα της· — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* πληροφορεῖ τὸν *Περονόσπορον Ἀιγίου* ὅτι τάρχικά του εἶνε Γ. Δ. Κ. καὶ ὅτι διαμένει ἐν Πύλῳ τῷ ζηγεῖ δὲ ἀνταλλαγὴν Μ.Μυστικῶν, διὰ νὰ μάθῃ τὸνομά του· — ἡ *Διαψευσθεῖσα Ἐλπὶς* εὐχαριστεῖ τὴν *Διστροφοροῦσαν* διὰ τὰ συγχαρητήρια καὶ τῇ εὔχεται μὲ ὑγείαν ὁ κόσμος καὶ νὰ τῆς ζήσῃ ἡ νέα ἐξαδέλφη — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* ἀσπάζεται τὴν *Λεονοσκεπῆ Δίρφην* καὶ τὴν ἐρωτᾷ μὰ ἕως πότε πιὰ τὰ χιόνια ; — ἡ *Ἀνεμοζάλη* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ταναγραίαν Κόρην* · — ἡ *Λευκωσία τῆς Κύπρου*, ἐκ μέρους τῶν μαθητριῶν τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ, εὐχαριστεῖ τὴν *Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* διὰ τὰ συγχαρητήριά της· — ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μοῦ στέλλει τοὺς ἑξῆς στίχους διὰ τὰ γατάκια τῆς *Βίγλας* :

Εὔχομαι νὰνε καλὰ
Καὶ νὰ τρῶνε καθημέρα κοντικάκια παχουλά.
Νὰ τὰ μάθῃ καὶ παιγνίδια.
Κι' ὅταν τὰ καλημερίζῃ, τὰ γατάκια της ἐκεῖνα
Νὰ της λέγουν : Νιάου - νιάου! (καλημέρα, Σιντιρίνα !)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπεθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : ἡ *Χιακὴ Μαργαρίτα* μὲ τὸν *Βοσκὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἀνθοφόρον Κάνιστρον*, *Ἑλληνικὸν Τοπιλλοβόλον*, *Ἀγριόθαλλιον τῆς Ἐρήμου* καὶ *Μελαγχολικὸν Μουσικόν* · — ἡ *Αὔρα τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Ἐσμεραλδαν* καὶ *Εὔθυμον Κόρην* (εἰ δυνατόν, μὲ τὸνομά της) — ἡ *Λεονοσκεπὴς Δίρφη* μὲ τοὺς *Διηγήσεις τῆς Νεολαίας* — ὁ *Περονόσπορος Ἀιγίου* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ὑπομονῆς* (μὲ τὸνομά του,) *Ζιζάνιον Ἀρσακείου*. *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Ἀκτῖνα τῆς Ἐλευθερίας* — ἡ *Βοσκοπούλα τῆς Δίρφης* μὲ τοὺς *Δικηγόρους τῆς Νεολαίας* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Μέγας Ἀλέξανδρος* μὲ τὴν *Φωσφορίζουσαν Θάλασσαν*, *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*, *Θάλασσαν τῆς Ἄνδρου*, *Χλόην τῆς Θαλάσσης* καὶ *Θαλασσοπούλαν* — ἡ *Ξανθὴ Βοῦπις* μὲ τὸ *Ὀχρὸν Ρόδον*, *Βαρκούλαν τοῦ Ψαρᾶ*, *Λεσβιακὸν Ἄνθος*, *Ἀφρόεσσαν Θάλασσαν* καὶ *Γλυκύφεγγον Σελήνην* · τὸ *Σπήλαιον τῶν Μουσῶν* μὲ τὴν *Γαλλικὴν Ναυαρχίδα*, *Βοσκὸν τῆς Ἐρήμου*, *Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα* καὶ *Εὔθυμον Κόρην* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Κωμηλάτις Κύθνου* μὲ τὴν *Πειραϊκὴν Αὔραν*, *Ἀλλοπρόσαλλον*, *Παντοχοῦ Παρόντα* καὶ *Ξενιτευμένην Σινωπίδα* — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸ *Τέμενος τῶν Μουσῶν*, *Ζιζάνιον Γυμνασίου* καὶ *Ἀλλόκοτον τῆς Θαλάσσης* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Εὐγενὴς Καρδία* μὲ τὴν *Κυκλαμινάν*, *Ροδοστεφανωμένην Ἀνοιξιν* καὶ *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* — ἡ *Ἀνοιξιάτικη Βραδυὰ* μὲ τὸν *Βα-*

σιλέα τῆς Νυκτός, Νεάνιδα τῆς Θαλάσσης καὶ *Θαλάσσιον Κῦμα*· — ὁ *Ἄγγελος τῆς Εὐτυχίας* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*. *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Πικραμένην Καρδούλαν* καὶ *Ἡγεμονίδα τῆς Σύρου* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Ἀγροτικὴ Ζωὴ* μὲ τὴν *Πηγὴν Χαρᾶς, Θαλασσινὸ Ἀσυλοῦδι, Ρόδινον Ἀνεμώνην, Ἀνθιμένην Λεμονιὰν* καὶ *Ἰδόνα τῆς Ἐρήμου* — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Ροδοφωτισμένην Δύσιν, Λίχμάλωτον Χελιδόνα, Θαλασσοπούλαν, Φτερωτὴν Βαρκούλαν* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου* (μὲ τὰ ὀνόματά των, ἐὰν εὐαρεστοῦνται·) — ἡ *Εὔθυμος Κόρη* μὲ τὴν *Μελαγχολικὴν τῆς Ἄνδρου, Χαλιμᾶν* καὶ *Κατσαρομάλλαν* (εἰ δυνατὸν μὲ τὸνομά της·) — ἡ *Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Μενεξεδένιαν, Γαλαρὴν Ἑλληνοπούλαν, Μέλλουσαν Καλόγραιαν* καὶ *Ἀγάθην τὴν Καλόγραιαν*· — ἡ *Μαγικὴ Εἰκὼν* μὲ τὸν *Λεοπάρδαλιν*. *Ὡραίαν Ἑλλάδα, Ἀφροστεφαγωμένην Θάλασσαν, Ἀνοιξιάτικην Βραδυὰν* καὶ *Μανταρίνι τῆς Χίου*· — ὁ *Ἐλπιδοφόρος* μὲ τὸν *Ἀγουρολογιώτατον*. *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι, Κατσαρομάλλω, Εὐέλπιδας* καὶ *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*· — ὁ *Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ* μὲ τὴν *Νοσταλγοῦσαν Ἑλληνίδα* καὶ *Κάλυκα Ρόδου* (μὲ τὸ ὄνομά του·) — τὸ *Ἀλμυρὸν Κῦμα* μὲ τὸ *Γλυκὺ Ὄρειον, Ζοφερὸν Νέφος* καὶ *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*· — ἡ *Ἀνθοῦσα Νεότης* μὲ τὴ *Γλυκύφεγγον Σελήνην, Ψεύτικο Τριαντάφυλλο, Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνδρου, Χλόην τοῦ Κηφισσοῦ* καὶ *Εὐέλπιδας*· — τὸ *Ἄσπρο Κάρβουνο* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν, Τσιγγαρέλλαν, Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* καὶ *Ἀσπροποταμίτην* (διὰ νὰ ἀλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Κρητικὸ Κάσταρο* μὲ τὸν *Μικρὸν Μυρθιανόν, Ἄνθος Ἀνθέων, Μικρὰν Ἀμαλίαν, Νοσταλγὸν Ἑλλήνα* καὶ *Πηγὴν Χαρᾶς*· — ἡ *Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Μέλλοντα Δόκιμον* καὶ *Προκυμαίαν τῆς Σμύρνης* (εἰ δυνατόν, μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Ἀνεμοζάλη* μὲ τὸν *Ἀρταναίν, Λιακὸν Ὁρίζοντα, Πατρικὸν Βαρκάρην, Βασιλέα τοῦ Κατέρου* καὶ *Ἀντιγόνην*· — ὁ *Πανταχοῦ Παρὼν* μὲ τὴν *Ἀνεμοζάλην, Στέφανον Δάφνης* καὶ *Μαργαριτοφόρον*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κυματίζουσαν Θάλασσαν* [Ε] καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου ἦτο τόσον ὡραία, ὥστε . . . δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῶν εὐχῶν τῆς Γιαγιᾶς· ἡ *Πίσσα μου χαιρετᾷ τὸ πολυώνυμον γατάκι σου*·) *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* (παρ' ὀλίγον νὰ μὴν ἴδω τὴν ἐπιστολήν σου, τὴν ὁποίαν εἶχες μέσα εἰς ἓν τετράδιον Μ. Μυστικῶν· εἶνε πολὺ παλαιὰ καὶ δὲν σου ἀπαντῶ· μόνον τὰς προτάσεις της θὰ δημοσιεύσω·) *Νευρόσπασον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐξετάσεις, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ διπλοῦν ξεσπάθωμα·) *Κόρη τῶν Ἄλπεων* (ἔστειλα πολὺ μ' εὐχαρίστησεν αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, ἡ γραμμένη «ἀπὸ τὸ βάθος τῆς νύστας σου» καὶ φαντάζομαι τί θὰ ἦτο ἂν δὲν ἐνύσταζες·) *Βασιλέα τῶν Ναυτῶν* (ὡραῖα καὶ τὰ τρία, καὶ κάποιον θὰ δημοσιεύσω· βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ μου στέλλῃς τὰς μεταφράσεις ποὺ λέγεις, καὶ ἂν πράγματι εὕρω τίποτε κατάλληλον, θὰ τὸ δημοσιεύσω·) *Φοῖβον Ἀπόλλωνα, Ρωμαῖον Κικέρωνα* (δυὸ δυσάρεστα· ἡ ἐπιστολή σου πολὺ σύντομος, ἡ πληροφορία σου πολὺ ἐκτενής· ὡς βλέπεις, τὴν ἐσυντόμευσα·) *Εὔθυμον Κόρην* (ὅλοι σὲ ἀνασπάζονται· πῶς σοῦ ἐφάνη λοιπὸν τὸ τέλος;) *Ἀγριολούλουδον Ἄνδρου, Ἰωάννην Ν. Φαρμακίδην* (ἔχει καλῶς·) *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* (ὁ Ἀνανίας θὰ χαρῇ πολὺ ὅταν μάθῃ ὅτι σοῦ ἤρεσαν τόσον αἱ περιγραφαί του·) *Κόκκινην Ἐξοχὴν* (δὲν ἔλαβα τίποτε· μήπως εἶχες ἐσωκλείσῃ καὶ σὺ τὴν δραχμὴν ἀπὸ ἐντὸς Βραχείας Ἐπιστολῆς;) *Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα* (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐκφράσεις τῆς ἀγάπης, καὶ ἐλπίζω τώρα ποῦ ἐτελείωσαν αἱ ἐξετάσεις νὰ μου γράψῃς συχνότερα· αἱ πληροφορίαι σου, σχετικαὶ μὲ καθυστερήσεις Μ. Μυστικῶν, δὲν δημοσιεύονται, διότι ποτὲ δὲν δημοσιεύω τοιαύτας· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) *Θησαυρὸν τῶν Κυθήρων* (ἐλήφθησαν·) *Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας* (ἐστάλησαν ὅλα·) *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Παριστρίαν* (ὄχι μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς βραδευθέντας ἦσαν συνδρομηταί μου·) *Λοξίαν* (τί συμβαίνει; μ' ἔβαλες εἰς περιέργειαν·) *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα* (διατί; ἐγὼ δὲν εὑρίσκω καμμίαν ἔλλειψιν εἰς τὴν διατύπωσιν τοῦ Στοιχειογρίφου· μόνον ποῦ ἦτο ὀλίγον δύσκολος· ἀλλὰ τώρα τὸ καλλίτερον· δὲν πρέπει νὰ δημοσιεύωνται ὅλα καὶ εὔκολα·) *Δαφνοστεφῆ Ναύαρχον* (ἀσπάζομαι καὶ τὴν ἀδελφήν σου, ποῦ τῆς ἤρεσαν τόσον αἱ «Ἀνεψιαί·» νὰ ἰδοῦμεν τώρα πῶς θὰ τῆς φανῇ ὁ «Ἀνεψιός·») *Ἀεροναυτοπούλαν* (εἰς τὸ προσεχές·) *Μιχαὴλ Ε. Καζάζην* (ἔλαβα·) *Ἀγνὸ Περιστεράκι* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς· ἄλλοτε ὅμως νὰ μὴ γράφῃς τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν, ἀλλ' εἰς χωριστὸν χαρτί· Ἀσκήσεις δὲ νὰ μὴ στέλλῃς, παρὰ μόνον ὅταν προκηρυχθῇ Διαγωνισμός.) *Ἀνθοδέσμην Μαργαριτῶν* (ἐδῶ δὲν ἤρχισαν ἀκόμη ἡ πολὺ μεγάλες ζέστες· ἀλλὰ οὔτε τότε θὰ φύγω ἀπὸ τὰς Ἀθήνας· ὅπως λέγεις «εἶμαι ὑποχρεωμένη πρὸς χάριν σας νὰ κάθημαι μέσα εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ νὰ διεξάγω τόσην ἀλληλογραφίαν, ἐν ᾧ οἱ φίλοι μου διασκεδάζουν ἕκαστος διαφοροτρόπως·») *Μινώταυρον* (φίλησέ μου τὰδελφάκια· ἐφύλαξα τὰς ταινίας, καὶ ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃς δὲν θὰ πληρώσῃς ἄλλα 50 λεπτά, ἐκτὸς μόνον ἂν ἀλλάξετε σπίτι·) *Ἀνεμοζάλην* (τὸ ψευδώνυμον ἐκεῖνο τοῦ ἀδελφοῦ σου ἀπεκρίθη, ὥστε περιττὴ ἡ σημείωσις·) *Ἀτίθασον* (αἱ προτάσεις, εἰς τὸ προσεχές·) *Ἐξόριστον Ναπολέοντα* (ἀφ' οὗ δέχεσαι, σὺ πρῶτος πρέπει νὰ στείλῃς τετράδιον πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ ποὺ μου γράφεις διὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Πικερμίου, εὖγε!) *Παρδαλὸν Γάτον* (δραχμὴ δι' ἀλλαγὴν ψευδωνύμου δὲν ἐλήφθη·) *Μαγευμένον Δάσος* (ἐπιστολὴ μὲ δραχμὴν δὲν ἐλήφθη·) *Λευκωσίαν τῆς Κύπρου, Ἀσπροποταμίτην* (μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον ἀνέγνωσα τὰ τοῦ βίου τοῦ μεγάλου Παστέρ·) *Χρυσὸ Ψαράκι* (θὰ εἰδοποιηθοῦν ὑπ' ἐμοῦ ὅλοι οἱ καθυστεροῦντες, ἡσύχασε· ἄ, ἔτσι διὰ τὰς φωτογραφίας; τώρα ἐνόησα·) *Παραδείσιον Πτηνὸν* (διόλου δὲν θὰ με ἐνοχλοῦσεν ἡ περιγραφή, καὶ καλλίτερα νὰ την ἔκαμνες· γράψε μου τώρα πῶς περνᾷς;) *Πλευριτωμένον Γάτον* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 *Ἰουνίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Αὐγούστου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἱεραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἐν ἑκάστῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. ·

281. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτον βέβαια προφέρεις
Ἂν κάμνῃς τώρα τὸ δεύτερόν μου·
Καὶ ὡς ζῶον χρήσιμον τὸ ξέρεις,
Ἀπ' τὰ μεγάλα, τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰγίωος.

282. Τονόγριφος.

Ἦτο ἓν ἀπὸ τὰ ζῷα, ἄλλο ὀξυτονισθέν,
Παρευθὺς ἐστρογγυλεύθη, εἰς τὴν ἄμαξαν τεθέν.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡλίας Κ. Παπαδήμα

283. Ἀναγραμματισμός.

Ἐπίρρημα διεύλλαβον, ἐπίρρημα θὰ μείνῃ,
Ἂν εἰς τὴν τάξιν ἀλλαγὴ τῶν συλλαβῶν του γίνῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κικυκασίας

284. Λεξιθηρία.

Ποῖον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἔχει πέντε ο;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρως Θησέως

285. Αἴνιγμα.

Τόνομά μου ἂν ποιῇς,
Ἑνὸς ἄνθους δύο πτώσεις
Τεχνικὰ ἂν συνενώσῃς
Διὰ συμφώνου, θὰ εὑρῇς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συνεφούδους Αὐγῆς

286. Κλιμακωτόν.

★ ★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι
★ ★ ★ ★ διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀνα-
★ ★ γνώσκωνται: καθέτως ἀριστερᾷ
★ ★ ★ ★ Κένταυρος, δεξιᾷ ἀρχαῖος στρα-
★ ★ τηγός, εἰς τὴν κάτω βαθμίδα ὅρος
★ ★ ★ ★ τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν μεσαίαν ἐ-
★ ★ πίρρημα τόπου καὶ εἰς τὴν ἄνω πόλις τῆς Γραφῆς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Σμυρνιωτάκι

287. Πρόβλημα.

Νὰ διαιρεθῇ ὁ ἀριθμὸς 96 εἰς τέσσαρα ἄνισα μέρη οὕτως ὥστε, ἂν εἰς τὸ πρῶτον προσθέσωμεν 3, ἂν ἀπὸ τὸ δεύτερον ἀφαιρέσωμεν 3, ἂν τὸ τρίτον πολυπλασιάσωμεν ἐπὶ 3 καὶ ἂν τὸ τέταρτον διαιρέσωμεν διὰ 3, νὰ εὑρεθῇ τὸ αὐτὸ ἐξαγόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιμένος τῆς Πόλου

288. Ἐπανόρθωσις φράσεως.

Ἡ ἓν εἴσοδος οὐδὲν εἶνε ἐπιλήψιμον διότι κατ' ἀρχὴν ἡ Τουρκία ἐλευθέρα, τῆς Διαπλάσεως δημοσιεύει.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄσπρο Ποντικάκι.

289. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ μεσοστιχίδος.

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' *ἑνὸς* ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ὁποίων νὰποτελοῦν πτηνόν:

φέρω, ἔρημος, σταργή, τρόπος, σθένος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφεροῦ Νέφους.

290. Φωνηεντόλεπον

π ν μ ν ς - μ - π ν τ - π σ τ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰνοῦς

291. Γρῖφος.

κι
κι κι
Ὡς τῆς $\frac{γ!}{α}$ εὐρὺς κι ἔργον κι νᾶπινα ὡὰ λύς.
κι κι
κι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολέμου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 21.

211. Διομήδης (δύο μύ (τες) δίς). — **212** Σίμων-σίφων. - **213** Ὅμος-ὠμός — **214.** Ἄλγος λαγός.

215. ΣΑΧΑΡΑ **216.** 40 (20+4+2?=46)
ΑΔΑΝΑ **217** Φύσιν πονηρὰν μετα-
ΧΑΡΑ βάλλει οὐ ῥάδιον. — **218.** Ὁ
ΑΝΑ γάτος — **219.** ΑΙΓΙΕΥΣ
Ρ Α (Αλκμήνη, σίφων, παΓωτόν,
Α ΙαπΕτός, ΑΐσχΥλος, μελισ-

Σα.) — **220** Θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ. — **221.** Αἱ περιποιήσεις περιττὰι μεταξὺ φίλων.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας] λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι κατ' 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις. Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εὐανάγνωστα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Ἱραφεῖον μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύτερον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μένουν διὰ τὸ μεθεπόμενον]*

Δίδω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια ἀντὶ παλαιῶν γραμματοσήμων παντὸς κράτους, ἀποστέλλομένων ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν μου: Leonidas Adamopoulos, Hôtel de Londres, Constantinople. (A-40)

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια μὲ ὅσους θέλουν μοι ἀποστείλει τοιαῦτα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: Mr Emm. G. Lyddis, à Minet-el-Gamh (Egypte) (A-41)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1901.